

Självbiografi skriven av Göran Ekegren

Min Story

Denna "Min Story" är en självbiografi om mitt liv i idrottsvärlden. Mitt mycket idrottsbetonade liv innehöll förstås också annat än sport. Men om det kanske en annan gång.

Jag har nämnt många personer vid namn, många är inte nämnda. Men i en berättelse för man ju oftast fram vissa personer som man själv tyckt ha varit viktiga. Jag har haft en stor bekantskapskrets, också vänner, som har varit viktiga för mig.

Många har blivit vänner - också hemma från andra nordiska länder – för hela livet!

Idrotten dominerade mitt liv.

BARNDOMSÅREN, VI FLYTTADE TILL ESBO

Jag, **Göran** Valdemar **Ekegren** föddes den 16 maj 1949 i Bobäck, Kyrkslätt som yngsta barnet i en familj på fyra barn samt mamma och pappa. Mamma Hildur var hemma från Sibbo och pappa Georg från Kyrkslätt. Pappa hade inkallats till kriget år 1939. Han var vid fronten hela kriget ut till år 1944. Som många andra hade han med sin familj beviljats i slutet av 1940-talet en förmånlig frontmannatomt. Tomten var belägen i Myntböle by i Esbo, senare hette byn Smeds, den var donerad av Ehrnrooth vid Gumböle Gård. Tomten var 1,1 hektar och gavs namnet Solbacka, då tomten låg på den södra och soliga sidan av en skogsdunge. Mammans bröder var mycket händiga timmermän. Äldsta brodern Kalle hade t.o.m. en egen såg i Sibbo varifrån byggnadsvirket behändigt skaffades för husbygget. Pappa var också arbetsför, jobbade bl.a. som gjutare.

Frontmannahuset sattes upp i rask takt och stod färdig för inflyttning den 31 maj 1949. Jag var då två veckor gammal.

Foto taget nedanför huset vid min 60-årsfödelsedagsfest 2009.

Vår familj var inte speciellt idrottsinriktad. Men en av min mammas bröder var nog en hygglig löpare på 40-talet.

Mina första barndomsår var inte särskilt idrottsbetonade, men nog hoppade och sprang vi dagarna i ända tillsammans med mina kusiner och andra Myntbölebor, t.ex. bröderna Jansson som bodde dryga halv kilometer från oss, kom att bli dem jag mest hade att göra med, främst då Bjarne och Björn.

IDROTTSINTRESSET TÄNDES

Folkskolan som för min del startade hösten 1956 blev sedan en klar injektionsspruta som tände min idrottsglöd. Träskby skola som är belägen en bit västerut förbi Esbogård blev min skola i 6 års tid. Skolvägen

var närmare 4 km, men hurtiga som vi var kändes inte skolvägen tung. Höstarna och våarna gick vi eller cyklade och på vintern använde vi ofta skidor eller sparkkälke.

Två första året hade jag en äldre kvinnlig lärare vid namnet Ester Lindholm som nog inte inspirerade oss att idrotta. Men, till hösten då jag startade klass 3, hade vi fått en ung energisk manlig lärare, Olof Gullberg, som med sin sportiga och energiska stil tände oss, i alla fall mig för idrotten. Gullberg var hemma från Österbotten, närmare bestämt Sideby, platsen som då inte sade mig mycket. Långt borta ifrån var han hemma iallafall, Det klarnade mig senare att Sideby finns i Syd-Österbotten och att hans bror var mycket aktiv inom friidrotten i Vasa IS.

Vår lärare Gullberg var nästan alltid ute på skolans gårdsplan på rasterna och övervakade och inspirerade oss pojkar att hoppa och skutta hela rasten igenom. Därtill hade vi tävlingar på gymnastiktimmarna på byvägen invid skolan och på sportplanen i Mankby, Köklax idrottsplan. Planen låg ca 3 kilometer från skolan, men då vi cyklade eller gick dit för att idrotta, hade vi nog ofta mera än en timme tid på oss. Mankbyplanen har ju alltid varit Esbo IF:s sportplan, redan från 1930 - 40-talen då området ägdes av Esbo IF (se Esbo Idrottsförening 100 års historik). utgiven år 2016. Historiken är skriven av undertecknad.

KOPPLINGEN TILL ESBO IDROTTSFÖRENING

Gullberg som verkligen var mycket idrottsintresserad märkte att flera av oss, främst pojkarna hade intresse t.o.m. talanger för friidrott, övertalade, kanske främst uppmuntrade oss att ställa upp på Esbo IF:s kvällsträningar - tävlingar som hölls på planen. Dessa hölls av bl.a. Nisse Nyström, Keijo Kanerva och också av Nisse Lindstedt m.fl.

Det torde ha varit så att jag sedan tog modet till mig och cyklade till Mankby planen i maj år 1959. På den vägen är jag. Det var till stor del läraren Olof Gullbergs förtjänst att det blev så.

Inte ens blindtarmen bromsade mitt idrottsintresse. Hösten 1959, fick jag plötsligt hårda smärtor i magen och doktor Biaudet satte fingret i ändtarmen på mig och konstaterade genast att det var klart fall, Blindtarmen var ytterst inflammerad. Det var att med ilfart åka med ambulans till Kirurgen för operation. Allt gick lyckligt fast det var i sista stund. Tarmen togs bort innan den spruckit. En episod under tiden jag var sjuk och hemma från skolan kan kanske nämnas. Jag fick hemläxa i matematik, som var mitt favoritämne. Läxorna gjorde jag med stor iver. När jag var tillbaka på skolbänken hade jag hunnit flera sidor före mina skolkompisar.

Efter det att jag tagit mod till mig att infinna mig på idrottsplanen i Mankby blev jag med det snaraste medlem i Esbo IF. Först som årsmedlem och sedan 1964 som ständig medlem nr 88, då föreningen för att underlätta indrivningen av medlemsavgifter övergått till ett ständig medlems system. Redan från första början deltog jag flitigt och regelbundet på Mankby planen som senare fick namnet Köklax, minst två gånger per vecka under somrarna. Klubbkamper hölls mot andra föreningar i distriktets H:fors krets, bl.a. mot Helsinges Atlas, Kyrkslätt IF, m.fl. Jag deltog ofta i höjdhopp (innerfotstil) och kulstötning. Diskuskastning kom med senare. Medaljer och teskedar samlade jag i pris vid klubb tävlingar, klubbkamper och krets mästerskap och även distriktsmästerskap.

Foto tagen på Karis sportplan 1965 i samband med DM

På Köklax idrottsplanen i Mankby bekantade jag mig med Nisse Lindstedt som var eldsjelen i Esbo IF:s Köklaxavdelning på den tiden, senare också i hela Esbo IF. "Bubi" Zukale blev jag också bekant med. Båda kom att bli viktiga personer för mig och min framtid inom Esbo IF.

Redan år 1965 fick jag chansen att åka utomlands som 16-åring. Den chansen tog jag. Esbo IF hade sedan början av 50-talet haft kontakt med föreningar i de andra nordiska länderna i form av klubbkamper som hölls i respektive land. Jag blev uttagen till Esbo IF:s lag i klassen under 17 år. Vi åkte med buss och färja till Nyköping och Hilleröd där vi tävlade mot respektive lokalförening. Vi besökte också Tivoli i Köpenhamn och bekantade oss med det lokala bryggeriet Carlsberg. Inte förstod jag mig då på öl, endast lemonad gällde för mig.

ÄNNU NÅGRA ÅR PÅ SKOLBÄNKEN

Efter folkskolan gick jag 2 år i medborgarskolan i Lagstad. Intresset för idrott satt i. Hemma hos mig byggde jag en egen "idrottsplan" och mina barndomsvänner, bröderna Jansson byggde också sina övningsplatser på deras hemmabacke. Av bröderna Jansson var det främst Bjarne som ofta hälsade på. Många duster höll vi i korgboll, pilkastning och olika friidrottsgrenar. Jag intresserade mig också för tyngdlyftning och konstruerade en egen skivstång "lyftstång" av ett rör som jag fyllde med cement. Vikter gjöt jag av cement och använde mig också av järnskrot som vikter. Problem blev det sedan då vikterna ökade och röret böjde sig. Jag fortsatte med att lyfta tyngder, främst Olympialyften (press, ryck och stöt) var jag mest intresserad av. Jag skaffade mig litteratur om lyftteknik som jag sedan följde. Aktiv var jag också på gymnastiktimmarna och rasterna i skolan. Mitt intresse för idrott sloknade inte ens då jag av mina föräldrar hade fått nya fina vita Nokia-tossor (Tennare), som jag förvarade i ett skåp i skolan. En dag var dom spårlöst försvunna men nya tossor fick jag inte, vi hade inte råd. Efter det idrottade jag i skolan barfota inomhus.

Pentti Nikulas världsrekord (494) i stavhopp med glasfiberstav 1962 i Kauhava inspirerade många pojkar att hoppa stav. Jag skaffade bamburör som jag sedan målade röda, så att de såg ut som glasfiberstavar. Från närmaste såg fick jag ordnat med pappas hjälp sågspånor till nedslagsbädden. Vi var sedan riktiga Nikulor. Sågspånshögen var förstås också ypperlig "kasa" för höjdhoppanDET.

Bilmontörlinjen vid yrkesskolan i Alberga understökade jag på tre år. Jag var 17 år gammal år 1966 då jag stod färdig som bilmontör. Men, endast ett sommarjobb som bilmontör blev det för mig. Samma årets höst sökte jag jobb och napp fick jag som lagerarbetare hos Oy Alftan Ab. Bland hundra sökande blev två pojkar anställda och jag var ena av dem. Min yrkeskunskap som bilmontör blev alltså inte någonsin prövad på allvar.

ANDRA IDROTTSFORMER KOM MED I MIN REPERTUAR

Under Yrkesskoltiden kom det att bli idrottande hemma i byn och i skolan, där jag provade på tyngdlyftning, korgboll, fotboll. Jag vann bl.a. Esbo yrkesskolans mästerskap i min viktklass i tyngdlyftning, resultatet var: 55-50-75 = 180 kg. Några år senare klarade jag av serien 95-80-110. Höjdhoppstävlingen i den yngre åldersklassen vann jag också. Jag deltog sedan i yrkesskolornas Finska mästerskap i Jyväskylä, med sämre framgång. I Esbo yrkesskolan i Alberga hölls också interna serier klassvis i korgboll. Vår klass klarade sig

hyggligt och arrangerande av tävlingstillfällen blev mig redan då bekant. Detta kom att ge mig en bra grund för kommande arrangemang och verksamhet. Jag jobbade till slutet av år 1972 hos Oy Alftan Ab, först som lagerarbetare, sedan som försäljare. Ett uppehåll i jobbande var armétiden 1969 - 1970. I armén fick jag mera ledarutbildning, då jag gick underofficersskolan och hemförlovades som Undersergeant.

På 1960-talet provade jag också på fotboll. Jag gick med i Köklax Bollklubb (KBK) som var den närmaste ortsföreningen i fotboll. Fotbollsintresset blev för min del dock ganska kortvarig. Korgbollen var sedan en idrottsform som kom att bli mycket viktig för mig. På hemmabacken blev det spel tillsammans med kompiserna Bjana, I yrkesskolan spelade vi ofta, jag gick senare med i Espoon Isku där det blev några matcher, mest bara träningar. Jag följde flitigt med HKT:s matcher i Idrottshuset i Helsingfors. I HKT spelade bl.a. välkända bröderna Liimo, Laanti, Finneman och "Monni" Sarkalahti. Jag följde också med motorsport på 1960-talet. Jag åkte in till Djurgården och följde med Djurgårdslppet. Var t. ex. på plats i kurvan där svensken Örjan Atterberg körde dödsbilen. Jag hittade mig också i Sandkulla där jag följde med motocrosstävlingar.

På 1970 - 80-talen åkte "mitt gäng" – alltså mina adepter, ofta på ishockeymatcher. HIFK var gänget vi höll på, men några undantag fanns, som höll på Jokerit (bl.a. Bircu).

FÖRSTA UTOMLANDSRESAN

Året 1965 var ett intressant år. Esbo IF hade sedan 1950 hållit kontakt med idrottsföreningar främst från de andra nordiska länderna. Detta år var Sverige (Nyköping) och Danmark (Hilleröd) i turen. Då jag redan under flera års tid aktivt hade deltagit på träningar och representerat föreningen i klubbkamper och kretsmästerskap med hyggliga framgångar, blev jag uttagen att representera Esbo IF i utomlandstävlingen. Klubbkamperna hölls på nedåtvägen i Nyköping och sedan i Hilleröd. Resan gav mig ännu mera inspiration att fortsätta aktivt med friidrott. Det blev många fler resor till de nordiska länderna under kommande årtionden arrangerade av Esbo IF:s friidrottssektion. Flera nordiska vänföreningar kom också på besök till Esbo.

1973 åkte jag för första gången till södern då jag var en vecka i Lös Pacos. Det var meningen att vara ett träningsläger, men det blev slutligen så att jag åkte ensam, då tilltänkta adepter fick förhinder.

EN SKADA SPOLIERADE MIN FORTSATTA "IDROTTARKARRIÄR"

Slutet av 1960-talet fortsatte jag idrotta som tidigare. Esbo IF hade utvidgat verksamheten med att arrangera läger i bl.a. Solvalla, träningskvällar i skolor och på sommaren idrottade man på Köklax idrottsplan och hemmaplanen Fallåker. Jag deltog flitigt och det var roligt att idrotta. Jag fick många vänner och lärde mig mycket. Som tränare fungerade bl.a. Pasi Virtanen, Keijo Kanerva, Harry Julin och förstås Nisse Lindstedt och Bubi Zukale med flera.

På somrarna var jag flera gånger i veckan på Köklax idrottsplanen. Alla grenar provade jag mig på också stavhopp. En dag var sedan olyckan framme. Efter ett något misslyckat hopp kom jag ner på den så fina skumgummimadrassen så olyckligt att vänstra fotens vrist skadades. Vänstra foten var den jag använde som avstampsfot i bl.a. höjdhopp som var min favoritgren. Efter undersökningar konstaterades en spricka i vristbenet. Detta skedde år 1967. Idrottandet kom av sig för min del för en tid framöver.

Denna episod höll på att bli slutet på idrottandet. Men...

TRÄNARUTBILDNINGEN TÄNDE GLÖDEN PÅ NYTT

Efter en tid av mindre aktivt deltagande i föreningens verksamhet fick jag en påringning av Nisse. Nisse hade märkt att jag varit mindre aktiv en tid och föreslog mig att jag skulle gå på tränarkurser. Esbo IF behövde nya tränare och han tyckte att jag var mycket passande som tränare. Han fick mig förstås övertalad att gå med på en C- tränarkurs som SFI:s nya verksamhetsledare Kalervo af Ursin ordnade på Solvalla Idrottsinstitut. Sedan gick det av bara farten, B och A - tränarkurser följde på varandra och den egna idrottarkarriären blev glömd. Nisse Lindstedt var en gedigen friidrottsmänniska och han följde som föreningens representant i SUL, SFI och NÅID med den tidens träningsfilosofi i Finland. Träningsystemet gick ut på allt mera tränarutbildning och det

personliga tränare -systemet kördes in. Esbo IF kan man säga var en föregångare inom svensk Finland och kanske också i hela Finland. Tränare utbildades till att lära och stöda unga idrottare på resp. idrottskarriär. Kalervo af Ursin "Ursa" var som verksamhetsledare den drivande kraften inom SFI.

MIN FÖRSTA ADEPT

Efter att jag hade gått tränarkurser och klarat av armén 1969 - 1970, som undersergeant var jag beredd på att ta emot min första adept. Idrottandet för egen del försvårades av att jag hade under armétiden hade gått upp i vikt med ca 10 kilo. Soldathemmets munkar gjorde sitt. Redan på hösten samma år bad Keijo Kanerva och Nisse Nyström som båda var aktiva inom Köklaxavdelningen mig att komma med i avdelningens styrelse. Jag fick genast ett uppdrag som möttessekreterare. På våren 1971 arrangerade Köklaxavdelningen klubbmästerskapen i terräng vid Valhalla, där jag var med som arrangör för första gången i ett klubbmästerskap. Tävlingarna gick fint. Klassen P 14 vanns av en viss Markku Leskinen från Nupurböle. Strax efter tävlingen kom Nisse Lindstedt fram till mig med Markku och sade att här har du en lovande adept. Därmed hade jag min första adept. Det blev många flera under kommande år. Nämnas kan i första kullen Birger Grotell, Krister Lönnqvist, Peter Lönnqvist, Dan Forsberg, Björn Jansson, Risto Järvi, Stella Punto (Piirto), Jan-Erik Sjöberg, Guy Sjöberg, Juha Linne + många fler som jag skrev träningsprogram åt. Bl.a. Mona Strandström och Paavo Lindholm var också med. Mona hängde med i vårt gäng fast hon var Harry Julins adept. Paavo började först som min adept men gick senare själv på tränarkurser för att sedan fungera som tränare. I följande kullar fanns sedan bl.a. Harri Eklund, Kim Hagström, Olli och Juha Lehtilä, Mikael Allenius, Peggy Petrell, Jari Juola; Mika Konsin m.fl. En stor grupp unga lovande idrottare. Åt alla dessa och flera andra gjorde jag upp träningsprogram och lärde dem, friidrottens grunder. Flesta av dessa då unga är ännu efter 50 år goda vänner och kontakt håller vi årligen med flera. Då jag höll på att skriva ner detta hände det sorgliga att Markku Leskinen avled i ALS i augusti 2023. Inte alltför länge senare, år 2024, var det Janne Sjöberg som avled. Sådan är livets gång.

I slutet av 1990-talet kontaktade SFI:s verksamhetsledare Kjell Krook mig angående en kille som studerade på Solvalla. Han hette Jan-Erik Kronman och hoppade höjd i IF Länken. Hans personbästa låg på 206. Han behövde en personlig tränare som följde upp hans teknikträningar. Jag åtog mig uppgiften under några års tid. Jag filmade hans ofta med en videokamera för att sedan analysera hoppen. Jannes bästa resultat kom sedan att stå på 210. Denna period var intressant och gav mig mycket.

EM I FRIIDROTT 1971

Att få följa med EM i friidrott på Olympiastadion var en stor upplevelse för mig. Jag hade köpt biljetter till både 10 000 meters och 5 000 meters finaldagarna på F-läktaren som låg bakom 100 meters starten. Juha Väättäin vann båda sträckorna. Stämningen var fantastisk, läktarna var proppfulla. Dessa upplevelser fick mig verkligen att igen tända för idrott. Friidrottsförbundet tog tillfället i akt och arrangerade internationella tävlingar samma höst samt även följande år efter OS i München. Jag var förstas både gångerna på Stadion för att heja på våra finländska stjärnor.

NYTT JOBB

Hösten 1972 var Eduard "Bubi" Zukale i kontakt med mig om ett jobb på Esbo stads idrottsbyrå. Tjänsten gick ut på att fungera som svenskspråkig idrottsinstruktör. Jag funderade inte länge. Jag blev anställd fr.o.m. 1. februari 1973 som idrottsinstruktör i Esbo stad. Min uppgift var att ha kontakt och betjäna i huvudsaken svenskspråkiga kommuninnevånare. Det är värt att nämna att min lön sjönk väsentligt vid tillträdet av den nya tjänsten. Vad gör man inte för att få jobba med idrott. Några år senare ändrade min vakans till organisationssekreterare som hade kontakt med de svenskspråkiga föreningarna i Esbo. Jobbet var ett idealjobb, där jag kunde smidigt kombinera jobbet med fritidshobbyn - friidrotten i Esbo IF. Alltså mitt liv blev ännu mera idrottsbetonat.

ESBO IF:S FRIIDROTTSVERKSAMHET UTVECKLAS

Vid skiftet av 1960 -70 -talen gjorde Esbo IF ett klart uppsving genom att förnya verksamheten. En orsak till detta var att Nisse Lindstedt som hade ledande poster i distriktet och SFI samt SUL följde med sin tid och introducerade nya tankar från dessa instanser. SFI hade anställt en träningschef Kalervo af (Ursa) Ursin som satte igång ett tränarutbildningssystem inom SFI och dess distrikt. Systemet gick ut på att SFI utbildar intresserade föreningspersoner till personliga tränare. Nisse och Esbo IF var framme i första ledet med att låta utbilda nya tränare, jag var en av dem som ställde upp. Ett flertal f.d. idrottare, pappor och t.o.m. mammor satte sig på "skolbänken" för att bli utbildade till C-B -tränare, senare också A - tränare. Den vägen gick också jag. Samtidigt började den regelbundna ledna knatteträningen ta fart i föreningens regim.

S.k. knatteläger hölls, främst i Solvalla. Jag var oftast med som dragare (tränare) och senare också som ansvarig ledare. Juniorläger och läger för representationsidrottare hölls också. Då användes också andra lägerplatser, som t.ex. Åbo, Eerikkilä och Vierumäki, där det fanns inomhushallar. Många kvällar och veckoslut körde jag med min Opel från hemmet efter idrottarna för ta oss till träningsplatserna, som t.ex. Otnäs, Köklax, Solvalla, Dalsvik, Källstrand och till läger osv. På somrarna var det sedan ofta tävlingar runt om i distriktet men också längre bort. Sammanlagt blev det snitt 50 000 kilometer med min Opel kört årligen under flera tiotals år. Minst 2/3 - del av det var föreningen till godo. Bilen var nästan alltid full av idrottare. På 1980-talet fick vi inom föreningen ordnat en liten ersättning för resor till tävlingar och läger. NÅID/SUL betalade också en liten reseersättning till läger och utbildningstillfällen. I början av 1970-talet startade Esbo IF en knattegrupp som ansvarade för planeringen och verkställandet av vår knatteverksamhet. Jag var också några år medlem i den gruppen. På mitt initiativ bildade friidrottsstyrelsen en tränargrupp, senare hette den tränings- och utbildningsgrupp, som jag ledde som ordförande i många år. Denna grupp av tränare var i stort sett den dominerande kraften inom Esbo IF:s friidrott. Det att jag fungerade som ordförande för tränarna och var punktränare i NÅID:s Helsingfors krets blev jag invald i föreningens friidrottsstyrelse och NÅID:s Friidrottsutskott. Våra aktiva tränare samlades regelbundet från slutet av 1970-talet för att planera och sköta om träningsverksamheten inom föreningen.

FÖRSTA LEDARUPPGIFTERNA

I mitten av 1970-talet kom Kalervo af "Ursa" Ursin som var verksamhetsledare inom SFI fram med tanken på att bilda distriktsvis s.k. punktränarvakanser. NÅID är ett stort distrikt och därför indelades det kretsvis i Östra, H:fors, Västra och Åboland. "Ursa" erbjöd mig uppdraget att fungera som ansvarig punktränare för Helsingforskretsen. Tanken var den att jag plus de tre andra kretsarnas punktränare skulle ordna C-tränarutbildning, koordinera knatte - juniorläger samt annan verksamhet inom distriktet samt uppmuntra och aktivera föreningsmänniskorna inom resp. krets. Via denna uppgift som punktränare blev jag senare invald i distriktets friidrottsutskott. Mitt ansvarsområde utvidgades senare att vara ansvarig för hela distriktets utbildnings- och lägerverksamhet.

NORDISKA KONTAKTER

Genom punktränarfunktionen kom jag i närmare kontakt med SUL och SFI och förstås också NÅID. Det var en stor upplevelse att få emotta SUL:s jubileumsmedalj vid SUL:s 75-årsfest i Helsingfors Universitets festsal 1975. Det var min första hedersmedalj. Jag lärde känna flera personer på SUL:s byrå, Tuija Grahn, Nelly Loikkanen, Into Turvanen, samt många som var ute på fältet runtom i hela landet som t.ex. Jouko Kärpänen. Min uppgift som punktränare och ansvarig för C-tränarutbildningen och knatte - juniorlägerverksamheten inom NÅID öppnades dörrarna för nordiska kontakter, då jag fick delta i olika nordiska konferenser runt om i Norden. Till en del också p.g.a. att jag var svenskspråkig. Samtidigt hade jag äran att få ställa upp som finska lagets "huoltaja" vid flera landskamper. Senare hade jag också hand om landslagsledaruppdrag vid flera juniorkamper samt även vid flera seniorkamper bl.a. mot Sverige inomhus och utomhus. på Stockholms stadion, Olympiastadion i Helsingfors och Göteborgs stadion blev bekanta för mig. Jag hade ännu som 15 åring ganska behjälpliga kunskaper i finska. Barndomens vänner och skolorna jag genomgick höll sig ensidigt

till svenskan. Det att jag kom med i SUL:s verksamhet förbättrade min kunskap i finska och gav mig också finskspråkiga vänner runt om i landet.

En händelse under resor med SUL - gänget

Då jag hade kommit med som punkttränare – distriktsutbildare kom jag med i "kretsar", där SUL arrangerade resor till ungdoms EM-tävlingar. 1981 åkte jag på resa till Utrecht i Holland tillsammans med andra distriktsansvariga SUL personer (motsvarande till mig i de finska distrikten). En speciell händelse kan jag nämna. Det var varmt de dagarna vi följde med tävlingarna och vi blev förstas törstiga på kvällskvisten. Vi finländare, vi var ca 25 personer, förflyttade oss förstas till en lokalt belägen pub för att släcka törsten. Nå, det gick inte så bra, efter en kort stund konstaterade pubens personal att deras tunnöl var uppdrucket. Det var första gången sådant lär ha hänt den puben. Tokiga vi finländare!

Flera resor kom senare in på 1980 – 90-talen. Vi var bl.a. i Split och Varandjin f.d. Jugoslavien.

FUNKTIONÄR OCH DOMARE (bl.a. som MÅLKAMERADOMARE)

Är man med i föreningsverksamheten och ännu till stadsanställd var det klart att man drogs med också i arrangemangen. Allmänna funktionärssysslor var det förstas i början men redan i början av 1970-talet hamnade jag allt som oftast som tidtagare.

En intressant grej hände sedan 1971 vid Esbo Spelen i Grankulla. Banan var samma vår belagd med gummiasfalt och goda resultat var att väntas. På herrarnas 300 meter stod Stig Lönnqvist Esbo IF stronga halvmilare för en fin prestation då han kom i mål på den enormt fina tiden 33,6. Den tiden visade klockorna, men vi undrade vid tidtagningen att kan det stämma. Vi kollade på nytt och det dröjde innan vi gav ut tiden till speakern.

I slutet av 1970-talet hade jag egentligen av en slump börjat använda videouppspelning av målgången. Tidtagningen sköttes manuellt med klockor, men differenserna och placeringarna vid målgången avgjordes från videoinspelningen. Det var flera tävlingar under slutet av 1970-talet där jag skötte videokameran vid landskamper, Esbo Spelen och andra tävlingar.

I början av 1980-talet blev sedan den riktiga film-målkameran mera aktuell som t.ex. Maalikamera Ky – Jouko Yli-Paavola introducerade i Finland. Å tjänstens vägnar var jag som ansvarig anskaffare av målkameraanläggningar till Esbo stad. Jag ställde genast upp på en kurs för att lära mig använda den nya målkameran. Användandet av målkamera kom sedan att bli min huvuduppgift på många tävlingar under flera tiotal år. År 1983 samlade Jouko Yli-Paavola som hade fått kontraktet för skötandet av tidtagningen vid VM-tävlingarna i Helsingfors tillsammans med Airam Oy med Selecta målkameran som han själv hade utvecklat. Yli-Paavola samlade en grupp på ca 10 personer som skötte om VM tävlingarnas tidtagning, jag hade också blivit vald till denna grupp. Till jobbet hörde också mellantider på film för alla löpare. Gruppen anställdes av Airam Oy att sköta jobbet. Vi fick verkligen en hygglig lön för mödan. Jag erhöll en lön på 2500 mark för tävlingarna. Senare skötte jag målkameran i många års tid vid Stafettkarnevalen och landskamper och andra stortävlingar på Olympiastadion. Det blev också ganska många tävlingar på andra orten där jag skötte om användningen av målkameran, som t.ex. Kyrkslätt, Pargas, Borgå, Åland, Lojo, Sibbo för att nämna några orter.

Jag skötte också i många år målkameran vid cykellopp i Borgå som t.ex. Borgåloppet och FM-tävling.

ÅRET 1983

Finland och SUL hade i början av 1980-talet blivit beviljat arrangemangen av friidrottens första världsmästerskap som sedan hölls i augusti månad 1983. Esbo stad hade fått en lyckospark i förberedelserna för VM -tävlingarna 1983, då tre av träningsplanerna och Otnäs fungerade som idrottareby, dessa iordningsställdes i Esbo. Kastplan byggdes i närheten av Otnäs idrottarby, Alberga idrottsplan fick ny beläggning, liksom Dalsvik. Sedan fick ännu Köklax idrottsplan "på köpet" också ny beläggning. Alla dessa förnyanden av idrottsplanerna kom att för flera år framåt betjäna friidrottsverksamheten i Esbo med omnejd.

På köpet fick ännu Esbo IF Finlands första världsmästare **TIINA LILLAK**: Tiinas seger kom att ge oss föreningsmänniskor i Esbo IF och hela landet en brösthöjning som gav oss vingar för många år framåt.

ANDRA UPPGIFTER PÅFÖLL MIG

Esbo Stad förnyade målkamerorna först till en ny version av filmkameran och sedan kom den digitala målkameran. Vid anskaffningarna hade jag som sakkunnig den avgörande rollen.

Löpdomare och hopp- och kastdomare blev jag år 1973 och kortet beviljades fr.o.m. 1974, allrounddomarkortet fr.o.m. 1982 och det internationella domarkortet 1994. Samma år som EM hölls i Helsingfors. Samtidigt blev jag en av de första som beviljades målkameradomarkortet. Då jag hade invalts i SUL:s styrelse och via det fungerade i dess tävlingsutskott och som ordförande för tekniska utskott drog jag en grupp som gjorde ett instruktionshäfte över användningen av målkameran (filmkameran).

ÄREVARVET

Ärevarvet kom att bli en grej som stod mitt hjärta nära i flera tiotal år. 1981 startade SUL en kampanj, som Kari Palmen, Jaakko Tuominen och Jarkko Tapola hade hämtat från USA. Nisse Lindstedt som då var medlem i SUL:s förbundsfullmäktige och tävlingsutskottet var genast med på alerten. Esbo IF var därmed med från starten. Redan följande år (1982) byggde SUL ett nätverk för att sköta detta landsomfattande projekt distriktsvis. Det blev sedan så att då jag redan fungerade som ansvarig punktränare, senare distriktsutbildare, fick jag också ta hand om Ärevarvet inom vårt distrikt NÅID som Ärevarvschef. Vi ansvariga fick kostnadsersättning för att sköta uppgiften. Senare erhöll vi också en liten årersättning "lön". Jag fungerade som distriktschef t.o.m. 2005 då Glenn Lignell övertog jobbet. Under alla dessa år fr.o.m. 1982 till slutet av 2010-talet var jag också aktiv insamlare inom Esbo IF. Jag var också alla år aktivt med i föreningens Ärevarvsarrangemang. Punktränarsysslan som senare hette Ungdomstränare var lätt att kombinera med Ärevarvet, då båda sysslorna förutsatte kontakter med fältet – föreningsbesök och kretsbesök.

RESULTATSERVICEN VID ALBERGA IDROTTPARK

Alberga idrottsparkens stadion stod färdig som friidrottsplan till VM i friidrott 1983. Den fungerade som träningsplan vid tävlingarna tillsammans med Dalsvik, Otnäs och Djurgården samt kastplatsen vid Medföresvägen i Otnäs. Servicebyggnaden med tillhörande läktare och resultattavla stod färdiga 1986. Som tjänsteman och sakkunnig hade jag nöjet av att få vara med och utveckla idrottsparkens faciliteter. Det har arrangerats många stortävlingar och också mindre tävlingar under årens lopp i Alberga idrottspark. Esbo stad har varit mycket välvilligt inställd till att utveckla förhållandena i Alberga. Anskaffning av redskap och förbättrandet av utföringsplatserna för träning och tävling var uppgifter som föll på min lott under tiden som stadens tjänsteman t.o.m. 2014, då jag blev pensionerad. De senaste åren fungerade jag som ansvarig för idrottsanläggningarna i hela Esbo stad. Jag hade en förträfflig tjänst, där jag kunde som sakkunnig friidrottsmänniska med goda kontakter hjälpa staden, föreningarna och förbunden. Hobbyn var därmed samtidigt mitt jobb.

År 1983 stod också Kannbrobackens befolkningsskydd klar för användning. Grottan var en förträfflig lösning som Esbo stad hade gjort. Utrymmena inreddes för idrott och kultur under fredstid. Idrotts- och kulturgrupper har haft stor nytta av utrymmena. Jag var med å tjänstens vägnar vid anskaffningen av inredningen, som t.ex redskapsanskaffningar. Användarlösningen av Kannbrobacken var exceptionell i hela Norden och det var otaliga gånger jag hade nordiska grupper som jag förevisade utrymmena för.

FESTER

1989 – 1999 – 2009 – 2019.

På vår-vintern år **1989** kom jag under en resa till söderns värme på tanken, att, jag kunde ju ordna en fest, då jag fyller 40 år. Min födelsedag är 16 maj och den tiden på våren kan man redan hålla "Garden Partyn", och så blev det. Min hemmagård i Blombacken var ett förträffligt ställe att hålla utefesten på. Jag skickade och

delade ut över 500 inbjudningskort om ett Garden Party som jag beslöt hålla fredagen den 12 maj. Jag hade det lyckligt ställt att min syster Gretel och hennes man Sven och deras barn ställde upp för att få arrangemangen av festen kunde ordnas. Mina föräldrar som dock redan var till åldern komna hjälpte också till liksom mina två andra syskon, Carita och Christer. Hjälp fick jag också av min arbetsgivare och arbetskamrater.

På förhand varnade flera personer om att jag borde ha bjudit in färre personer och ta emot förhandbekaftelser. Men, det gjorde jag inte!

På plats vid festen var närmare 300 personer, - en hygglig mängd – inte illa! Det bjöds på bål, öl, grillbiffar, kaffe, kaka och bulla och småbröd. En danslave hade vi också ställt upp till festen. Dyrt blev det att arrangera festen, ca 10 000 mark, men det var värt det!

Allt gick i stort sett perfekt!

Efter att 10 år hade gott blev det fest igen. 50-årsfesten höll jag **1999** på samma plats, men denna gång var det kanske lite festligare med färre inbjudna och officiell mottagning. På plats var ca 200 personer, fördelat så att dryga 150 personer var närvarande på Garden Party på kvällen och på den officiella mottagningen följande dag deltog ca 50 personer. För festen hade vi byggt ett stort tält på ca 10 x 10 meter och en danslave och en pub fanns också . Festen höll på till in på natten.

2009 var festeplatsen uppe vid gamla huset, med drygt 100 gäster som firade min 60-års dag.

År **2019** fyllde jag sedan 70-år. Festen hölls denna gång främst utomhus. Tillsammans med mina kompisar som vi kallade för pojarna, Aimo Mehtonen, Rolf Lundsten och Jan-Erik Lundsten hittade vi på idén att bygga en restaurang och i samband med terrassen ordna vind- och regnskydd för en orkester. En f.d. arbetskompis Birger "Spide" Malmberg ordnade musik med uppträdande damsolisten och en kille vid namn Sakari "Sakke" Taskila var också solist.

Ca 150 personer deltog på festen.

De två senaste festerna, åren 2009 och 2019 skulle inte ha varit möjliga att genomföra utan stödet av min sambo Pirkko. Hon jobbade ihärdigt och satte också en ansevärd summa till festkassan. **Tack!**

Kan här konstateras att festerna är härmed förbi. Definitivt!

Kan också nämnas att **Åke Löfgren** som fungerade aktivt inom Esbo IF i flera tiotals år från 1970-talet till 2010-talet konstaterade om mig: **"Görski" är en festprisse – det kan jag säkert hålla med om !**

Restaurangen jag byggde till 70-årsfesten tillsammans med kompisarna Aimo, Puppe och Nuski.

TÄVLINGSARRANGEMANG

Under årens lopp har jag fungerat bl.a. som tävlingsledare, teknisk ledare, generalsekreterare, målkameradomare, domare, grenfunktionär vid otaliga arrangemang. Jag har fungerat vid VM, EM, landskamper, internationella tävlingar, nationella tävlingar, handikapp-tävlingar, FM, SFIM, DM, distriktstävlingar, klubbmästerskap, klubb tävlingar, motionslopp mm. Hela registret igenom. De kanske största uppgifterna har varit Generalsekreteraruppgiften vid Kaleva Spelen i Albergå 2009, chef för målkamerafunktionen vid EM 1994 och teknisk ledare vid VEM 2005 i Albergå.

DOMARUTBILDNING

Redan på 70-talet ställde jag upp på funktionärs-/domarkurser. Jag gick grundkurserna som löpdomare, fältdomare och allrounddomarkurser redan på 1970-talet. Senare erhöU jag internationell domarstatus och fungerade bl.a. som tävlingsledare och handhade också andra ledaruppgifter. Vid några landskamper fungerade jag som ledande domare.

LEDANDE DOMARUPPGIFTER VID STORTÄVLINGAR

- VM i friidrott 1983 i Helsingfors - målkameradomare
- EM i friidrott 1994 i Helsingfors – ansvarig för eltidtagningen
- VEM i 2005 i Esbo, Albergå idrottspark – Teknisk ledare
- Kaleva Spelen 2009 i Esbo, Albergå Idrottspark – Generalsekreterare

SUL STYRELSEMEDLEM

På hösten 1989 vid ett SFI-läger i Vierumäki kom SFI:s Verksamhetsledare Kjell Krook fram till mig och bad om att få diskutera med mig. Vi gjorde det, ärendet var att han föreslog till mig att jag skulle ställa upp som SFI:s representant vid valet av medlemmar till SUL:s styrelse. Efter en lång diskussion lovade jag ställa upp. Vid SUL:s förbundsfullmäktige i november valdes jag till SUL:s styrelsemedlem för åren 1990 – 1993. År 2005 valdes jag åter till styrelsemedlem för perioden 2006 – 2009.

UTMÄRKELSER OCH VIKTIGA MÅL SOM JAG HAR UPPNÅTT

Jag har under årens lopp erhållit olika utmärkelser. På 2000-talet skaffade jag via min sambo två vitriner som sedan dess har fungerat som mina prisskåp där jag har ställt upp mina erhållna pris och utmärkelser. Väggarerna är också tagna i bruk för upphängning av diplom mm. Ena vitrinen står i vardagsrummet den andra i bastuavdelningen i källarvåningens. Jag har erhållit föreningens hedersmedaljer i olika valörer. Distriktet NÅID, SFI och SUL har också beviljat mig medaljer, Jag är Esbo IF:s hedersmedlem, hedersordförande sedan 2021, NÅID friidrotts hedersmedlem. SUL:s guldmärke med rosor. Statens idrottens förtjänst Kors.

Föreningens 100 års historik skrev jag åren 2014 – 2016 tillsammans med Georg Lindroth, Torsten Lindqvist och Ulla-Riitta Nordberg. Var ansvarig för iordningställandet av föreningens arkiv 2018 - 2023 som finns på Fallåker. Jag var huvudredaktör för föreningens historik gällande åren 2016 – 2026. Boken utkom till Esbo IF:s 110-årsfest den 4. juli 2026.

Jag har fungerat som ordförande för NÅID friidrott, Esbo IF ordförande, Esbo IF:s friidrottsstyrelseordförande, ordförande för Armas Valste friidrottsklubb, medlem i SUL:s styrelse i två repriser (på 90-talet och på 2000-talet), medlem i SUL:s tävlingsutskott och i SUL:s fullmäktige samt SUL:s tekniska utskott. Ordförande för Esbo IF:s tränings- och utbildningsutskott, Esbo IF:s viceordförande, medlem i SFI:s friidrottsråd etc.

Idrottare

- tävlade i friidrott som knatte och junior på klubb-, krets- och distriktsnivå. Inga större framgångar.
- några få tävlingar i seniorålder
- spelade korgboll i en liten förening (Espoon Isku), i yrkesskolan och andra vänskapsmatcher (bl.a. mot Solvalla idrottsutbildarkurser). Jag hörde till ett lag (Mitturit) där jag vann fyra TEA mästerskap åren 1989, 1990, 1991, 1992 (Esbo arbetsplatsmästerskap) och 1 brons 1993.

- tyngdlyftning: tävling i yrkesskolmästerskap

Mästarlaget TEA korgboll 1989. Övre raden: Rolf Röman, Tapani Kortelainen, Jori Tammi och Göran Ekegren. Knästående: Risto Heikelä, Aimo Mehtonen, Raine Rahmel och Leo Liffländer.

Tränare:

- friidrottstränare i Esbo IF, närmare 100 adepter i under ca 30 -års tid (1970 -talet till början av 2000-talet)
- tränare för motocrossförare på 90-talet i Espoon Moottorikerho

Ledare:

- ledare för friidrottslandslaget i flera repriser, bl.a. på Stockholms stadion
- ledare för Esbo IF:s friidrottslag (SFI-serien och olika mästerskap etc)

Utbildare:

- Föreläsare och dragare för Esbo IF grupper på läger och andra tillfällen
- Punktränare, ungdomstränare, distriktsutbildare inom NÅID (1970 -90 -talen) runt om i distriktet
- C-tränarkurser inom NÅID, 1970 - 90-talen, ca tre kurser per år, sammanlagt över 1000 deltagare
- SFI-tränarutbildare på B-tränarkurser

Lägerdragare -tränare

- Esbo IF läger (70-talet t.o.m. början av 2000-talet) i Solvalla, Vierumäki, Eerikkilä, Åbo, Kisakeskus, Kisakallio, Brobacka, närmare 100 läger
- NÅID-läger (70-90-talen) i Solvalla, Vierumäki, Åbo, Kisakallio, Kisakeskus, tiotal (30-40 st) läger
- SFI-läger i Vierumäki och Kuortane
- ledare vid Regionläger
- Läger för motocrossförare (Espoon Moottorikerho)
- tränare vid landskamper, bl.a. FIN-SWE, fungerade också som "huoltaja"

Tävlingsarrangemang

- tävlingsledare för B-FM i mångkamp, hall-FM, junior-FM, FM i stafett, handikapp-tävlingar, SFI-mästerskap, olika DM-tävlingar, kretsmästerskap, distriktstävlingar, klubb-tävlingar, klubbmästerskap mm
- fungerat som teknisk ledare för öppna handikapp EM i Albergå 2005, generalsekreterare vid Kalevaspelen 2009

Domare och funktionär:

- funktionär vid otaliga små och större tävlingar
- domare vid VM 1983 (målkamera), EM 1994 (ansvarig för eltidtagningen), domare på landskamper FIN.SWE, också i Sverige. Överdomare vid olika övriga tävlingar

Medlem i olika instanser, representationsuppdrag eller hedersuppdrag:

- Esbo IF Hedersordförande fr.o.m. 2021, Esbo IF Hedersmedlem fr.o.m. 2015, NÅID Friidrott Hedersmedlem
- Esbo medaljen 2009

Bilagor:

CV/ skriven per 09.01.2021

Grundutbildning och arbetslivet:

- Folkskola, Träskby 1956 – 1962
- Medborgarskola, Lagstad 1962 – 1964
- Yrkesskola, Alberga 1964 – 1967
- Oy Alftan Ab 1967 – 1973, lagerkarl, försäljare
- Armén 1969 - 1970, Undersergeant vid signalen i artilleriet
- Esbo stad, Idrottsbyrå 1973 – 2014, idrottsinstruktör, organisationssekreterare, kontaktchef, idrottsanläggningschef

-
-

Idrottslivet:

Förtroendeuppdrag:

Esbo IF:

- idrottare 1959 – 1968
- sekreterare för Köklax avdelningen på 1960-talet
- tränare 1968 – 1995, utbildad A – tränare, ca 100 adepter under årens lopp
- medlem i knatteutskottet på 1970-talet
- medlem i friidrottsstyrelsen 1971 – 2012, repr. tränarna, sekr, ordf.
- ordförande för tränargruppen 1975 - 1993
- ordförande för friidrottsstyrelsen 1994 - 2005
- medlem i Centralstyrelsen under många år
- mötessekreterare i Centralstyrelsen under många år
- Ärevarvschef i Esbo IF under flera års tid (över 10 ggr)
- Viceordförande för centralstyrelsen
- Föreningens ordförande 2011 – 2016
- Ordförande för Seniorklubben 2017 –
- Ansvarig för Arkivgruppen 2018 -

NÅID:

- Punktränare, distriktsutbildare i friidrott 1975 -1989
- Medlem i skolnings- och träningsutskottet 1976 - 1989
- Medlem i NÅID:s friidrottsutskott 1990 – 1999, 2004 – 2008 (NÅID – Friidrott)
- Ärevarvschef inom NÅID 1983 – 2005
- Medlem i NÅID:s styrelse 2004 – 2007
- Ordförande för NÅID-Friidrott 2004 - 2008

-

SFI:

- Medlem i Friidrottsrådet 1979 – 1980, 2004 - 2007
- Grengruppschef i friidrott på 1980-talet

SUL:

- Punktränare och distriktsutbildare (ansvarat för över 50 läger)
- Distriktsutbildare (utbildat över 1000 tränare)
- Ärevarvschef 1983 – 2006
- Medlem i styrelsen 1990 – 1993, 2006 - 2009
- Medlem i förbundsfullmäktige 2005
- Medlem i "Kilpailuvaliokunta" 1996 – 1998, 2006 - 2009
- Medlem i "Tekninen valiokunta" 1996 – 1998, 2006 - 2009
- Ordförande för "Harrastevaliokunta" 1991 - 1992
- Ledare för landslaget flera gånger
- "Huoltaja" i landslaget vid flera landskamper

Armas Valste friidrottsklubb:

- Medlem i styrelsen 2009 - 2010
- Ordförande för klubben 2011 – 2014

Espoon Mootorikerho

- Fysiktränare i motocrossektionen på 1990 - talet

Förtroendeuppdrag som domare (funktionär):

- målkameraskötare vid VM 1983
- chef för eltidtagningen vid EM 1994 (Internationell domare)
- ordförande för organisationskommittén för Nordiska Mästerskapen i gång på 1990 - talet

- ansvarig för eltidtagningen (målkamera) vid Stafettkarnevalen under ca 15-20 år på 1980 – 1990 – och 2000-talet
- ordförande för organisationskommittén vid FM inomhus 2006
- Teknisk ledare för öppna handikapp EM 2006
- Generalsekreterare för Kaleva Spelen 2009
- ordförande för SFIM:s organisationskommitté 2016
- landskampsdomarövervakare vid SWE-FIN i Stockholm
- ordförande för organisationskommittén vid flera tävlingar
- tävlingsledare vid otaliga tävlingar, B-FM i mångkamp, distriktsmästerskap, klubbmästerskap, klubb tävlingar
- grenledare vid otaliga olika tävlingar
- medlem i organisationskommittéer och funktionär vid olika motionsevenemang och otaliga tävlingar (Solvalla Loppet, Solvalla Marschen, Esbo Centrum Loppet, Nice Run, Kungsvägsvandringen, Kurrerundan, Esbo Strandmaraton, Esbo Spelen mm.)

Politiska uppdrag:

- suppleant i Esbo stadsfullmäktige (SFP)
- medlem i "Rakennusvaliokunta" i början av 2000-talet

Andra förtroendeuppdrag:

- medlem i "Jyty-Espoo" styrelsen
- viceordförande i "Jyty-Espoo"
- medlem i stugkommittén "Jyty-Espoo"
- tävlingsledare för Jytys mästerskap i friidrott i början på 2000 - talet

Premieringar:

Esbo IF

- Esbo IF:s guldplakett nr 23, 1999
- Esbo IF:s standar med silverplatta nr 10, 2009
- Esbo IF:s hedersmedlem nr 11, 2015
- Esbo IF:s Hedersordförande, 2021

SFI

- Silverplakett 1976
- Förtjänstnål
- Årets ledare 2003, silversked
- Förtjänstkors 2006
- Årets friidrottsledare 2009, silversked

NÅID

- Standar 1999
- Guldplakett 2009

NÅID-Friidrott

- Årets funktionär 1998, medalj på marmorplatta
- Årets ledare 2002, medalj på marmorplatta
- Guldplakett nr 1, 2009
- Årets ledare 2009, medalj på träplatta
- Hedersmedlem nr 1, 2016, diplom
- Årets Ärevarvperson 2016
- Ärevarvets Hall of Fame nr 1, 2017, diplom

SUL

- Silverplakett 1986
- Guldplakett 1996
- Förtjänsttecken i silver
- Årets Ärevarvs distriktschef 2001 medalj på träplatta
- Förtjänsttecken i guld 2007
- Lasse Virén medalj 2009
- SUL standar med silverplatta 2009
- Ärevarvsdiplom 2011 (1982 – 2011)
- Förtjänsttecken i guld med rosor 2012

Staten

- Förtjänstmedalj i silver
- Förtjänstmedalj i guld
- Förtjänstkors 2006

KVL/Jyty

- Förtjänstmedalj

Esbo stad

- Esbomedaljen 2009

Övriga

- Armas Valste – friidrottsklubb, silvermedalj 2011
- Ansvarig för Köklax plans övervakning under flera års tid på 1990 – 2000 -talet

Publikationer

- Esbo stads idrottsbyrå 60 år 1998
- Instruktionshäfte för eltidtagning SUL på 1990 – talet
- Esbo IF friidrotts historikhäfte 2011
- Ansvarat för NÅID:s andel av Ärevarvshistoriken 2012 (1982 – 2012)
- Esbo IF:s 100 - års jubileumsskrift 2016, ansvarig

Karikatyrteckning som Idrottsbyrån i Esbo gav mig som avskedsgåva år 2014.

Pensionärsåldern

Efter min pensionering år 2014 saktade jag ner på farten. Man tror att man är lika ung och vigulant, men... Krämpor började visa sig mer och mer. Min syn hade redan tidigare försämrats och då Glaukoman redan hade försämrat synen så pass mycket måste jag redan år 2018 avstå från att köra bil efter att jag hade haft körkort i 50 år. Senare kom hjärtproblem och andra sjukdomar som gjorde att steget förkortades.

Då jag hade tagit emot föreningens ordförandeskap fr.o.m. 2011 var jag inställd på att leda föreningen till 100-års sträcket. Det gjorde jag också. När sedan jubileumsåret 2016 var förbi drog jag mig åt sidan från det dagliga föreningsarbetet. Endast Seniorklubben kom in i bilden, som upprätthöll kontakten till mina gamla idrottsvänner i vårt kära Esbo Idrottsförening. Mitt sista jobb för föreningen var det att jag fungerade som ansvarig utgivare och skribent av 100-års historiken 2016. Detta avhopp var möjligt, då Anders Wikholm anmält sig som villig och entusiastisk efterträdare.

Summasummarum: ***Jag hade nog gjort mitt, yngre förmågor fick ta över.***

Sedan blev det ju så att jag tog ännu emot ansvaret för två grejer: Arkivet ordnade vi upp på Fallåker med en grupp seniorer och sedan skrev jag 110-års historiken, med start år 2024.

Efter en tidsperiod från barnaår till det att jag hade fyllt 67 år 2016, hade det hänt mycket. Jag hade under hela mitt liv från det att jag efter armén ställt upp på tränarkurser och fungerat inom Esbo IF, NÅID, SFI, SUL planerat min årliga verksamhet. På kurserna lärde jag mig planera – följa upp och återigen planera. Detta kom att bli viktig kunskap och rutin för hela mitt idrottsliv, men också i det privata livet.

Varje höst gjorde jag i olika instanser årsplan, träningsprogram och dittillhörande skisser.

Då jag sedan år 2016 inte mera fungerade aktivt inom idrotten, kom det stora omkastet att kännas verkligen underligt.

Det tog flera år att vänja sig vid att varje höst inte behöva planera min och andras verksamhet, utan låta det bara gå.

Nu har jag bara minnena kvar.

En intervju gjord på svenska YLE i samband med att jag hade blivit utsedd till veckans pensionär i Esbo.

Göran Ekegrens favoritställe i Esbo är förstås Köklax, där han bor. Bild: Yle / Ted Urho

- [Cecilia Heikel](#)

Nästan 42 år har Göran Ekegren arbetat inom idrottsväsendet i Esbo stad när han i höst går i pension efter att ha varit semesterledig hela sommaren.

– Under åren har det blivit en del sparad semester över som måste tas ut, så mycket övertid hade jag inte samlat på mig, säger Ekegren.

Han inledde sin karriär som svenskspråkig idrottsinstruktör och har bland annat hunnit med att vara sekreterare för de svenskspråkiga idrottsföreningarna när han nu pensioneras som idrottsplatschef.

Idrott och Esbo nära hjärtat

Idrotten har funnits med som en röd tråd sedan Ekegren var liten också privat. Sen några år tillbaka är han ordförande för Esbo IF, som varit hemmaföreningen sedan barndomen.

Hemorten har undantaget de två första veckorna i livet också varit Esbo.

– Jag föddes i Kyrkslätt, två veckor innan vi flyttade in i familjens hus i Esbo när det blev färdigt. Är man hemma i Esbo så är man hemma där. Staden har allting, strand, stad och ödemark. Jag flyttar knappast någonsin någon annanstans, säger Ekegren.

Metropolfusionsplaner får inte stöd hos honom.

– Varför skulle vi gå samman med någon? Esbo har allt och vi har skött våra egna uppgifter, säger Ekegren.

PensionärerPensioneringEsbo

=====

Mina dagar går nu till att hålla huset, gården och utomhusbyggnaderna i skick.

En specialitet! Strax efter att jag pensionerats år 2014 var att jag byggde tillsammans med mina vänner Aimo och Rolf "Puppe" en egen golfbana på den egna tomten, ca 250 meters puttningsbana med tolv hål. Alla somrar går till att hålla gräset i topptrim och den egna konditionen.

Esbo i juli 2026

Göran "Görski" Ekegren